

קָרַע / ע' הַלֵּל

- כְּשֵׁאתָה אוֹמֵר "עוֹרֵב"

אָתָּה בְּטַח חוֹשֵׁב

עַל מַשְׁהוֹ רָע.

זֶה כּוֹאֵב

לִי

נוֹרָא.

טָעַן הָעוֹרֵב, מָרָה.

- מָה חֲטָאתִי וּמָה פָּשַׁעְתִּי,

בְּחַיֵּי הַתּוֹרָה,

מָה -

אוֹתִי לֹא אֵלֶּהִים בָּרָא ? !

אֵת אֲשֶׁתִּי אֲנִי לֹא אוֹהֵב ? !

אוֹ אוֹלֵי לְצַאֲצָאִי

פוֹצִינֵי אֵי

מוֹצִינֵי אֵי

אִם עֲשִׂיתִי לָכֶם רָע ?

אֲדַרְבָּא וְאֲבָרָא-קַדְבָּרָה :

לְבִי מְלֵא-טוֹב, בְּחַיֵּי !

לְכֵן קוֹלֵי אָרִים וְאֶקְרָא :

קָרַע ! קָרַע ! קָרַע !

מֵתוּךְ רִים צִיפּוּרִים צִיפּוּרִים צִיפּ,

מֵאֵת ע' הַלֵּל, הוֹצֵאת הַקִּיבוֹץ

הַמֵּאוּחַד תַּשְׁלִי"ג.

שֵׁם בְּאָחוּ / יִצְחָק קִצְנֵלְסוֹן

שֵׁם בְּאָחוּ, שֵׁם בְּאָחוּ

עֲמָדָה צְפוֹר יָפָה.

יֵלֵד שׁוֹכֵב הַרִים אֶכֶן

וְזָרַק לָהּ בְּכַנְפָּהּ.

שֵׁם בְּאָחוּ, שֵׁם בְּאָחוּ

צְפוֹר מֵתָה נִחָה.

עֲמַד לֹו הֵיֵלֵד עֲצָב,

עֲמַד שֵׁם וּבְכָהּ.

מֵתוּךְ יֵשׁ לִי שִׁיר,

מֵאֵת יִצְחָק קִצְנֵלְסוֹן,

הוֹצֵאת הַקִּיבוֹץ הַמֵּאוּחַד תַּשְׁי"ד.

שְׁנֵי שְׁלֹדְגִים עָפִים בְּשָׁמַיִם /

נוֹרִית זֶרְחִי

שְׁנֵי שְׁלֹדְגִים עָפִים בְּשָׁמַיִם,

הִיא קִטְנָה,

הוּא בְּכָל הַצְּבָעִים מְלַבֵּשׁ,

לָהּ דוֹמוֹת לְחֵרוֹז צְבָעוֹנֵי הָעֵינַיִם,

וְהַשְּׁמֶשׁ - טָפָה עֲנֻקִית שֶׁל דָּבֶשׁ.

שְׁנֵי שְׁלֹדְגִים עָפִים בְּשָׁמַיִם,

"יִקְיָרָה שְׁלִי, הוּא אוֹמֵר לָהּ כָּךְ,

אֲחֵרֵי שֶׁנִּשְׁחַק בְּגַלֵּי הַמַּיִם,

בֵּיתָנוּ נִבְנָה בֵּין עֲנָפֵי הַסֶּבֶךְ."

שְׁנֵי שְׁלֹדְגִים עָפִים בְּשָׁמַיִם,

נֵץ כָּבֵד-כִּנֵּף אֶל הַשָּׁנִים גֹּלֵשׁ.

"בְּרַחֲמֵי, יִקְיָרָה ! הָאֲכֹזֵר, הַרְפָּה-נָא !"

וְהַשְּׁמֶשׁ - טָפָה עֲנֻקִית שֶׁל דָּבֶשׁ.

קָר בַּחוֹצוֹת עִם רִדָּת הָעָרֵב,

עָרֵב כָּחַל מְעַל הַגְּגוֹת,

הַרְחַק מִשְׁדוּתָיו הַיְפִים שֶׁל הַשְּׁמֶשׁ

עָף לוֹ שְׁלֹדֵג לְבָדוּ... !

מֵתוּךְ אֲנִי אוֹהֵב לְשֵׁרוֹק בְּרוּחַ,

הוֹצֵאת מִסְדָּה 1967.

לפרוש כנפיים ולעוף

כנפיהן הפרושות של הציפורים מעוררות ברבים מאתנו קנאה; איך נשקיט את הכמיהה לחירות, לקלות תנועה, למרחקים? המשורר **חיים לנסקי**, שהוגלה לסיביר בעוון כתיבה בעברית ומצא שם את מותו ב-1942, ביטא את התחושות הללו באחד משיריו הנפלאים, המסתיים בשורה "לְמַאי אֵינִי סְנוּנִית? לְמַאי אֵינִי סְנוּנִית?" ("שוב צפצוף פרידה", בתוך **חיים לנסקי, ילקוט שירים**, הוצאת יחדיו בשיתוף אגודת הסופרים 1978). אבל כנפי הציפורים יודעות גם צער;

ע' הלל כתב על העורב הסובל לנצח מן השם הרע שיצא לו, אך ביצעו את השיר לילדים מיתן את העצב במנה גדושה של הומור. יצחק קצנלסון כתב בפשטות מכמירת לב על יד אכזרית-לרגע ועל דמעות חרטה. זוג השלדגים של נורית זרחי - על אף אהבתם, על אף חלומותיהם, לא יזכו לבנות את קנם בין ענפי הסבך. לא מוניטין ולא ילד קצר רואי עומדים בינם לבין האושר, אלא השגרה המפוכחת היא הגוזלת מן השניים את טיפת הדבש. ועולם כמנהגו נוהג.

נירה לרין